

ЛЪКЪТЪ НА МАГАРЕШКИЯ ИНАТЪ

Дѣдо Панчо Турлашки пухна купъ нацепени дърва край казана и съ единъ обгорѣлъ прѣтъ разрови пламтящата жарь. Червена свѣтина облѣ небръснатото му лице. Като електрически жички грѣйнаха влаканцата на брадата му. Той изгледа трептящия въздухъ въ пещьта, примига, па нахвърли дърва. Казанътъ кипна. Малки мѣхурчета, както при силенъ дъждъ, заплаваха като лодки по повърхността, пукваха се и ставаха на желтеникава пѣна.

— Камене, давай сокъ, че казанътъ почна да пука, — извика дѣдо Панчо и забърка съ голѣмата дървена лъжица.

— Стоой! Стой бре, Марко — плѣсна Каменъ стария магарецъ презъ муцуната. — Я го вижъ ти! Едвамъ го подкарахме одеве, па сега . . . Я, Владо, стой предъ него.

Мургавото момченце застана като войникъ съ прѣчка предъ него, а Каменъ грабна котела, пѣленъ съ сладкъ сокъ отъ изтисканата захарна трѣстъ, занесе го подъ сайванта и го излѣ въ казана.

Следъ това работата трѣбваше да продължи.

— Хайде!.. Хайде-де! — подвикна Каменъ на стария магарецъ, но той примига съ глупавитѣ си очи, махна дългитѣ си уши и поклати глава; сякашъ отвърна: „не ща“!

— Аа, разбирамъ те азъ, бае, искашъ да те пустнемъ, нали? Ама ще прощавашъ. Дий!... Дий, бе, — ритна го той съ кракъ, но Марко и не мръдна. — Я ми дай, Владо, прѣчката.

Кипна червендалестиятъ мжжъ, грабна прѣчката и го заплѣска по ожуления грѣбъ. Въ отговоръ Марко тропна съ копита, блѣсна задникъ о стърката и сърдито изпрѣхтѣ.

— Бреей, какво така се запъна тоя дъртакъ? — додаде дѣдо Панчо, изсмука жадно лулата и, като я пѣхна въ пояса, хвана Марка за юлара, потегли го и гальовно задума:

— Хайде, Марко, хайде, сине!

Но Марко сякашъ не чуваше.

— Море, какво ще му се молишъ, бе — скърцна отъ ядъ Каменъ, дръпна една суровица отъ дървника и затърси плещи надъ старото магаре. Пречупи се тоягата отъ бой, а то, приклекло сѣ заднитѣ си крака, запънало преднитѣ като подпори, вирнало уши, очитѣ му страшно изпѣкнали, само прѣхти и тегли назалъ.

— Не ще, брей — въртна глава дѣдо Панчо. — Това се казва магарешки инатъ. Бий, трепи, не ще.

— Море, азъ му знамъ лѣка, ама да не е наша работата.

— Какво? Да го пребиешъ ли?

— Не, ще гребна една шепа конски мухи, та подъ опашката му. Па тогава ела да видишъ нашия Марко, какво ще прави. Ама не ми е сега за игра, работа трѣбва да вършимъ — начумери се Каменъ, стисна тоягата и, ха, да я стовари върху стария магарецъ, но дѣдо Панчо го спрѣ и викна съ укоръ:

— Недей! Магаре е то, но и то има душа, и то разбира. Я иди донеси отъ коша единъ куленъ. Ха де, какво гледашъ!